

Abstrakt

Tato práce si kládla za cíl analyzovat přítomnost kooperativního učení v hodinách španělštiny (ELE) v České republice a identifikovat hlavní obtíže, se kterými se učitelé středních škol setkávají při zavádění této metodologie. Za účelem dosažení tohoto cíle byl proveden výzkum smíšenou metodou prostřednictvím administrace online dotazníku zaměřeného na učitele španělštiny.

V první části dotazníku bylo zkoumáno povědomí o termínu “kooperativní učení” a znalost a využívání různých kooperativních technik. Kromě toho byly zkoumány oblasti, ve kterých se kooperativní učení uplatňuje, nezbytné podmínky pro jeho efektivní implementaci a přínosy spojené s touto metodologií.

Druhá část dotazníku se zaměřovala na zkoumání obtíží, které kooperativní učení představuje pro učitele a studenty, a dále se zabývala vnějšími faktory, které negativně ovlivňují jeho zavádění. Z výzkumu vyplývá, že existuje rozsáhlé povědomí o konceptu kooperativního učení. Každý učitel zná a využívá průměrně tři kooperativní techniky. Bylo pozorováno, že kooperativní učení se převážně využívá při rozvoji slovní zásoby a ústních komunikačních činností, jako je mluvená interakce a mluvená produkce. Pokud jde o psané komunikační činnosti, kooperativní učení je využíváno především k rozvoji psané recepce.

Mezi identifikované přínosy kooperativního učení patří motivace, kognitivní výkon, snížení stresu, posílení mezilidských vztahů a osobní rozvoj. Hlavními problémy jsou podle výsledků výzkumu používání mateřského jazyka, vztahy mezi studenty a náročnost na přípravu ze strany učitele.

Tento výzkum nabízí empirický pohled na přítomnost kooperativního učení v hodinách španělštiny v České republice a na obtíže, se kterými se učitelé potýkají při jeho implementaci. Tato zjištění mohou přispět k dosavadním poznatkům a poskytnout podklady pro zlepšení kooperativní výuky španělštiny jako cizího jazyka.